

SVETIONIK

Periodični magazin Zajednice Mondo Nuovo

**Izloženost djece nasilju na internetu*

**Pozitivna mama, pozitivan tata*

U OVOM BROJU

3	UVODNIK Četrdeset godina * Alessandro Diottasi, osnivač zajednice Mondo Nuovo
4	Izloženost djece nasilju na internetu * Antonija Ražnjević, psiholog
6	Nije važno koliko puta padnemo, nego koliko puta se dignemo * Vladimir P.
8	Trudim se ne odustajati... * Demijan M.
10	Dijete kao dar Božiji * Ana Balen
11	"Pozitivna mama, pozitivan tata" * Manuela Žilić Delija
12	Dnevnići
13	Kako mi je Zajednica pomogla da postanem bolji roditelj * Marko K.
14	Ovisnost i obiteljska povijest * Adriano Segatori, psihijatar i psihoterapeut

Četrdeset godina...

Alessandro Diottasi
*Osnivač Zajednice Mondo Nuovo

I da; čini se kao da je bilo jučer, ali prošlo je 40 godina od susreta sa Sergettom koji je promjenio moj život, a time i živote tisuće osoba koje su trebale ponovno naučiti živjeti. Nisam zapravo znao kako to učiniti, ali za mene su životi tih mladih ljudi bili podjednako važni kao moj vlastiti. Bio bih nesavjestan da nisam tako postupio, ili nazovite to kako god želite, ali ja i moja obitelj vidjeli smo da svi ti dečki koji su bili oko mene traže nešto što će im omogućiti da se vrati dostojanstvenom životu, bez potrebe da nastave raspadati se (mislim da je to prava riječ) od droge, lijekova i razočaranja. Bio sam i ostao ja; sa mojom željom da se borim, sa mojim idealima, a ne sa mojom Vjerom. Proći će nekoliko godina nakon otvaranja 1. centra. Danas znam da su Božji načini drugačiji od ljudskih, ali daju ti dodatan poticaj te se na kraju od srca zahvaljuješ što je baš tebe odabrao da djeluješ tamo gdje je toga nedostajalo. Tada se počela rađati Zajednica. Govorimo o 79. godini. Počinju priče o zajednici Incontro, San Patrignano, CEIS-u i drugima. Tako sam upoznao neke divne i nezamjenjive osobe kao što su Don Pierino Gelmini, Vincenzo Muccioli, Don Oreste Benzi, Don Chino Pezzoli, Adriano Cacciatori i drugi koje sam oduvijek rado poznavao i cijenio zbog onoga što su mi uspjeli prenijeti, posebno don Pierino, koji za mene ostaje jedna prekretnica na polju oporavka i ljubavi prema mladima (izvan blata koje su bacili na njega jer smeta jakim silama i kriminalnim organizacijama).

Tisuće i tisuće obitelji i mladih prošlo je kroz našu Zajednicu. Nismo tražili sljedbenike jer samo oni koji srcem i ljubavlju žive patnju drugih ostaju vjerni onima koji svojom predanošću i ljubavlju djeluju za one kojima je to potrebno. To zahtijeva hrabrost, volju i svjesnost da onaj koji voli mora voljeti bezuvjetno, da ne očekuje ništa zauzvrat, čak može biti smatrati neprijateljem jer je spasio nekome život. Godinama kasnije imamo konkretnе dokaze (jer mnoge od naših dečkiju viđamo i kasnije) da se iz droge i neispravnih načina života može izaći zauvijek. To vidimo kada se ponovno susretнемo sa ženama i djecom... a emocije prisutne u tim trenucima se ne mogu opisati. Što predlažemo? Bez osuda ili predrasuda, jednostavna pravila suživota (bez droge, novca, nema nasilja, poštovati jednostavnost života, 10 cigareta dnevno, 3-4 kave tjedno). Poštovanje za druge i prema drugima, povezanost, odgovornost i nadasve poštovanje vrijednosti u koje Zajednica vjeruje.

Koja je revolucionarna osobitost Mondo Nuova? Je li to da je zajednica rođena i izgrađena izravno od četvorice dečkiju: Jose, Riccardo, Roberto i Enrico, koji su se suprostavili svim mogućim poteškoćama i najhladnijoj godini stoljeća, u poluuništenoj kući danoj na raspolaganje od provincije Viterbo, oni su realizirali, gradili i činili Zajednicu. Revolucionaran je to koncept za to povijesno razdoblje, ali su ta 4 dečka učinila nešto nevjerojatno: stvorili su jednu zajednicu. Ovisnici!!! Izgradili su je, realizirali, brinuli se, bili odgovorni i vodili je! Za ne povjerovati. I danas su oni ti koji se brinu za zajednicu i guraju je naprijed iako im pomažu i ljudi izvana koji rade u Zajednici. Operateri, rukovoditelji rezidencijalnih centara i sektora uvijek su dečki koji su imali problem sa drogom uz terapeut, socijalne radnike, psihijatre koji su od velike koristi za probleme u zajednici. Zajednica se u nekim stvarima promjenila, zasigurno se poboljšala kroz vrijeme. Ali zapitajmo se: da nije bilo zajednica, što bi se dogodilo s tisućama i tisućama mladih koji su se vratili životu? Naravno da mnogi nisu uspjeli; mnogi su čak i umrli. HIV i ciroza dominirali su u određenom povijesnom razdoblju. Ali nas upravo zanimaju oni koji su uspjeli. Mnogo ih je. Ovo je važno. Zato tražim od države, regije da ne pokušavaju pretvoriti Zajednice u zavode za zapošljavanje. Ne postoje ekonomski resursi koji mogu zadovoljiti političke potrebe različitih skupina koje će vremenom vladati. Naše strukture temelje se na volontiranju, iako specijaliziranom, i ono što smo mogli učiniti na razini zapošljavanja, to smo i učinili. Nemojte nas gušiti jer ubijanje Zajednica ubija nadu da ćemo opet vratiti u život jednog dečka, jednu djevojku. 700 zatvorenih zajednica zadnjih godina ne ide na čast Italiji koja je izvezla u svijet pravu kulturu solidarnosti i socijalne integracije koju je malo vjerojatno ponoviti. Veliko Srce čovječanstva ne može i ne smije prestati postojati za govore koji nas čine robovima visokih financija. Uvijek ostavljamo prostora za nadu. To je smisao postojanja zajednica, malih ili velikih, ali u tom bi smjeru trebalo ići čitavo čovječanstvo u duhu univerzalnog bratstva, odgovorne ljubavi i brige za život. Najbolje želje za Mondo Nuovo i za sve zajednice koje prenose ove vrijednosti. Jedan bratski zagrljaj...

P.S. Dirnuo me spontani pljesak dečkiju nakon što sam im pročitao ovaj uvodnik.

SVJETIONIK

Društvo i Zajednica

Izloženost djece nasilju na internetu

Antonia Rađnjević,
psiholog

Internet je svuda oko nas – koristimo ga za posao, učenje, zabavu, igru. Internet nam je svima postao omiljeni medij komunikacije i "mjesto" za druženje djece i mladih, osobito s pojavom društvenih mreža. Komunikacija putem interneta pruža nam brojne prednosti: brže i jednostavnije dolazimo do informacija koje su nam potrebne za posao ili školu, u sekundi saznajemo aktualne vijesti i zbivanja u svijetu, povozujemo se i dopisujemo s ljudima iz različitih dijelova svijeta, razmjenjujemo mišljenja, iskustva, zajedničke interese sa ostalim sudionicima virtualnog svijeta. Unatoč svim prednostima koje nam ovakav način komunikacije pruža postoji i ona negativna strana interneta. Roditelji su često nesvesni opasnosti kojima su djeca izložena u virtualnom okruženju, a jedna od njih je svakako nasilje na internetu.

Električno nasilje – cyberbullying

Električno nasilje (engl. cyberbullying) je svaka komunikacijska aktivnost putem interneta, videa ili mobilnih telefona koja služi kako bi se neko dijete ponizilo, zadirkivalo, prijetilo mu se ili ga se zlostavljalio na neki drugi način. Uvijek je cilj povrijediti, uznemiriti ili na bilo koji drugi način naštetići djetetu, bilo u obliku tekstualnih ili video poruka, fotografija ili poziva ili neugodnih komentara.

Može ga činiti jedna osoba ili grupa djece.

Djeca su često izložena nasilju putem interneta od strane druge djece, odnosno svojih vršnjaka. Ono može uključivati slanje anonimnih poruka mržnje, poticanje grupne mržnje, nasilne napade na privatnost (otkrivanje osobnih informacija o drugima, „provaljivanje“ u tuđe e-mail adrese), kreiranje internetskih stranica (blogova) koje sadrže priče, crteže, slike i šale na račun vršnjaka, uhodenje, vrijedjanje, nesavjestan pristup štetnim sadržajima, širenje nasilnih i uvredljivih komentara, izlaganje dobi neprimjerenim sadržajima i seksualno namamljivanje.

Električno nasilje često

može ostaviti teže posljedice kod djeteta od tzv. "tradicionalnog" nasilja licem u lice. Nasilje na internetu dostupno je 24 sata na dan, 7 dana u tjednu. S obzirom da djeca imaju pristup internetu gotovo u svim situacijama (putem računala ili mobitela) dijete izloženo takvom obliku nasilja ne može se skloniti na neko sigurno, fizičko mjesto već je neprestano izloženo zlostavljanju gdje god se nalazilo (doma, u školi, u društvu s prijateljima). Počinitelj nasilja u virtualnom okruženju je često anoniman čime gubi osjećaj realnosti, nije svjestan ozbiljnosti vlastitih postupaka što utječe na smanjen osjećaj odgovornosti za vlastito ponašanje. U takvim okolnostima počinitelj nasilja ne može vidjeti reakciju žrtve što može povećati njegovu agresivnost i utjecati na smanjenu sposobnost razumijevanja težine posljedica koje njegovo ponašanje ostavlja na žrtvu. Također, električno nasilje dostupno je brojnoj publici te se takvi oblici nasilja često prošire u sekundi među velikim brojem internet populacije čime je žrtva često izložena dodatnom zlostavljanju od strane drugih (npr. putem komentara na društvenim mrežama).

Znakovi koji mogu ukazivati da je dijete žrtva nasilja na internetu

Dijete će prestati koristiti uređaje koji imaju pristup internetu ili će provoditi više vremena na internetu u odnosu na prije;

Skrivanje onoga što radi na mobitelu/računalu u prisutnosti roditelja ili drugih osoba;

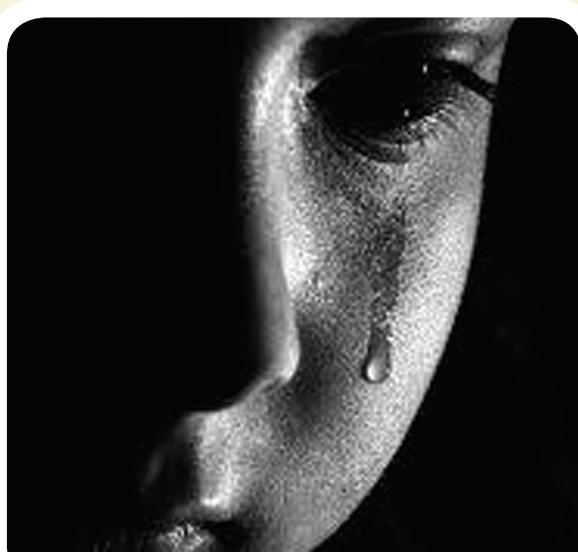
Izbjegavanje i nezainteresiranost za uobičajene aktivnosti (odlazak u školu, druženje s prijateljima);

Nagle promjene raspoloženja kod djeteta ili dijete je nervozno/razdražljivo kada koristi računalo ili mobitel;

Izbjegavanje razgovora o aktivnostima na internetu;

Brisanje korisničkih računa na internetu ili otvaranje puno novih;

Fizički simptomi kao što su nesanicu i gubitak apetita.

„Elektroničko nasilje često može ostaviti teže posljedice kod djeteta od tzv. „tradicionalnog“ nasilja licem u lice. Nasilje na internetu dostupno je 24 sata na dan, 7 dana u tjednu. S obzirom da djeca imaju pristup internetu gotovo u svim situacijama (putem računala ili mobitela) dijete izloženo takvom obliku nasilja ne može se skloniti na neko sigurno, fizičko mjesto već je neprestano izloženo zlostavljanju gdje god se nalazilo (doma, u školi, u društvu s prijateljima)...“

Seksualno nasilje na internetu

Elektroničko seksualno nasilje predstavlja oblik nasilja koji uključuje slanje i dijeljenje sadržaja seksualne prirode koji služe za seksualno uzinemiravanje druge osobe i zadovoljenje vlastitih seksualnih potreba. Elektroničko seksualno nasilje obuhvaća i objavljivanje i/ili proslijedivanje intimnih slika i snimki bez pristanka osobe, širenje glasina koje se odnose na seksualni život žrtve, zadovoljenje pohote pred djecom ili mamljenje djece za zadovoljenje spolnih potreba, uključivanje djece u pornografske aktivnosti. Ovakvi sadržaji mogu sadržavati poruke, slike, komentare, video uratke te druge audio-vizualne materiale intimnog sadržaja (prikaz intimnog dijela tела, prikaz spolnih odnosa, poruke seksualiziranog sadržaja).

Pojavom i rasprostranjenom uporabom interneta seksualno nasilje je postalo sve raširenije. Nažalost djeca su putem interneta postala dostupna brojnim seksualnim predatorima koji na vrlo jednostavan način mogu doći do djeteta. Seksualni predatori obično stupaju u kontakt s djecom putem društvenih mreža. Anonimni su, lažno se predstavljaju, odabiru identitet za koji znaju da će se svidjeti djeci. Obično se predstavljaju kao vršnjaci djetetu, biraju aktivnosti, interesu bliske djetetu kako bi ga lakše pridobili. Na takav način stupaju u kontakt s djetetom te kada pridobiju njegovo povjerenje stvaraju s djetetom odnos koji na kraju prijeđe u zlostavljanje.

Dvije su vrste seksualnih predatora koji vrebaju djecu na internetu - oni koji to rade zbog novca (dječja porno-grafija) i oni koji to rade kako bi zadovoljili svoje seksualne potrebe (pedofilija). Prvi obično nakon što stvore odnos povjerenja s djetetom traže od djeteta da im šalje svoje fotografije na kojima je bez odjeće čime ucjenjuju dijete i traže novac inače će objaviti fotografije na internetu. Ukoliko dijete odbije prijete da će nauditi njemu ili nekome od članova obitelji te djeca u strahu pristaju na sve. Pedofili nakon određenog vremena i formiranja odnosa s djetetom traže od djeteta da se se njihovo druženje prebaci u stvarni svijet i dogovaraju fizički susret s djetetom. Djeca nesvesna opasnosti i željna novih iskustava u nemalom broju slučajeva pristanu na taj koban susret. Simptomi koji roditeljima mogu otkriti djetetovu izloženost pornografskim materijalima je seksualizirano ponašanje ili znanje o spolnosti neprimjereno kronološkoj dobi djeteta.

Savjeti roditeljima

Ograničite vrijeme koje dijete provodi na internetu. Trudite se provoditi što više vremena s djetetom u stvarnom svijetu kroz aktivnosti koje dijete voli.

Nadzirite aktivnosti djeteta na internetu na način da poštujete djetetovu privatnost. Pratite stranice koje dijete posjećuje te povremeno provedite zajedno s djetetom određeno vrijeme na internetu kako biste bili upoznati s aktivnostima djeteta (npr. pretraživanje sadržaja za školsku zadaću, igranje igrice koju dijete igra na internetu).

Računalo postavite u prostoriju kojoj svi imate pristup, a ne samo dijete. Ukoliko dijete ima pristup internetu i s mobilnog uređaja nastojte ograničiti ili kontrolirati korištenje mobitela.

Upoznajte se i educirajte o načinima i mogućnostima korištenja interneta. Na taj način biti ćete svjesniji opasnosti koje vrebaju na internetu i moći ćete razviti adekvatniju komunikaciju s djetetom o onome što doživjava u virtualnom svijetu.

Razgovarajte sa djecom o njihovim aktivnostima na internetu na način na koji razgovarate o onome što proživljavaju u stvarnom svijetu. Pitajte djecu o prijateljima koje su upoznali na internetu, o nekim neprimjerenim situacijama ili osobama s kojima su došli u kontakt i sl. Potičite dijete da vam se povjeri ukoliko primijeti bilo kakvu aktivnost koju smatra neprimjerenom ili je doživjelo neki od oblika nasilja na internetu.

Upozorite djecu da ne daju svoje osobne podatke, fotografije na internetu i ne komuniciraju s nepoznatim ljudima.

Potičite osobnu odgovornost kod djeteta za vlastite postupke. Ukažite djetetu na negativne posljedice koje bilo koji oblik neprimjerenog ponašanja na internetu može ostaviti na druge.

SVJETIONIK

Društvo i Zajednica

Nije važno koliko puta padnemo, nego koliko puta se dignemo

Vladimir P.

Zovem se Vladimir, imam 40 godina i dolazim iz Rijeke. Prije ulaska u Zajednicu borio sam se s ovisnošću više od 20 godina. Što je uzrok tome? Moja majka koja mi je trebala pružiti ljubav, nažalost, i sama je imala jako težak život, pa nije znala pružiti ljubav. Njena majka ju je ostavila s ocem dok je bila dijete, a on se kasnije ponovno oženio i otišli živjeti u Liku gdje je imala težak život i nije uspjela završiti srednju školu i na nagovor mačeve počela je jako rano raditi. Moj otac koji mi je trebao biti oslonac u životu, nažalost, bio je alkoholičar. Bio je dobar čovjek, nije bio agresivan, ali bio je emotivno tup što su najviše osjetile moje sestre. Moji roditelji su se vjenčali mlađi, majka je imala oko 17 godina, a otac oko 20 godina. Prvo su se rodile moje dvije sestre Nataša i Tamara i nakon njih su dobili mene. U mojoj drugoj godini roditelji su se rastali zbog očevog problema s alkoholom. Pri razvodu sestre su otišle živjeti s ocem, a ja sam ostao s majkom. Otac je na drugom kraju grada živio sa sestrama i nonom. Ja sam živio s majkom i poslije i s očuhom, majčinim drugim mužem. Kako je majka imala težak život sa svojom mačehom, instiktivno je i mene micala od očuha, a samim tim me je udavaljavala i od sebe. U mojoj šestoj godini dobio sam

i polusestru. Što sam više odrastao to sam sve više osjećao nelagodu u kući pa sam već u ranim godinama osnovne škole počeo bježati od kuće i bjažao sam kod oca jer sam valjda patio za ocem i sestrama i mislio da je bolje тамо iako су и они imali svoje probleme. Tada nisam shvaćao da je otac alkoholičar i da sestre imaju svoj križ. Osnovna škola u koju sam išao imala je samo prva četiri razreda osnovne škole i kada sam ih završio morao sam se preseliti u drugu školu. Druga škola i kvart u koji sam se preselio nije baš bio na dobrom glasu. Tako da sam s obzirom na svoje stanje kući, svoje komplekse manje vrijednosti i emotivnost počeo neki svoj bunt prema majci, način dokazivanja prema ocu, sve više ispoljavati i dokazivati se na ulici. Alkohol mi je služio da iz mirnog, povučenog i sramežljivog dečka postanem netko drugi. I to je bio početak moje krive staze, krivog smjera, droga, problemi sa zakonom, utakmice, huliganstvo. Kada sam imao 18 godina, umro mi je otac od alkohola tj. ciroze jetre i tada sam počeo s „teškim“ drogama tj. heroinom i iglom i cijeli svijet za mene se počinje rušiti. Majka nije znala što će samnom i inače je teško bilo doprijeti do mene, a pogotovo tada te me je sa 19 godina izbacila iz kuće i otišao sam živjeti kod none. Propadao sam sve dublje i sa 23 godine odlazim prvi puta u Zajednicu na nagovor svojih sestara i majke. Išao sam u jednu drugu Zajednicu i bio sam godinu dana, nažalost, prekratko. Nakon izlaska iz Zajednice otišao sam živjeti iz Rijeke u Pulu. Našao sam posao i iz ničeg uspijevam napraviti jako puno dobrih stvari, volontirao sam u udrugama vezanim za problematiku ovisnosti i rješio sam sve sudove. Bio sam čist osam godina i nakon osam godina susreo sam se sa problemima na kojima nisam radio dok sam bio u Zajednici i to me je dočekalo vani i i ponovno sam se počeo drogirati.

...Na kraju sam naučio da su roditelji i rodbina oni koji će uvijek ostati uz nas i iznova nam davati šanse. Majka mi često govori da u životu nije važno koliko puta padnemo, nego koliko se puta dignemo. Zajednica mi je stvarno puno pomogla u svemu, na kraju da budem onaj koji jesam. Da je život u Zajednici lagan, nije, ali život je pun odricanja, suočavanja sasamim sobom, svojim problemima i nedostacima, ali nema veće sreće nego navečer leći zadovoljan sa samim sobom i zahvaliti Bogu što je dao snage da se ponovno dignem...

Put prema dolje trajao je slijedećih osam godina i na kraju pritisnut svojim psihičkim i fizičkim stanjem jer sam imao velikih problema sa nogom tj. dobio sam trombozu, odlučio sam potražiti pomoć u zajednici Mondo Nuovo. Ovaj put sam ušao u Zajednicu bez ičijeg nagovora jer sam spalio sve mostove oko sebe. U Zajednici mi se sviđalo i privukla me toplina kod dečkiju i razumijevanje i nakraju svi smo imali većinom iste probleme. Na početku su bili jako zabrinuti za mene, bio sam u jako teškom psihičkom stanju, teško sam mogao sa kim pričati i objasniti što mi je. Prije nego sam prvi put otišao u Zajednicu, mislio sam to sam što jesam i da opet negdje pripadam, ali nakon Zajednice i osam godina što sam bio čist i živio totalno drukčiji život, bio pošten, odgovoran, uzor puno ljudi, ponovni pad i svjesnost da ne mora biti tako i da radim krivu stvar, ni jedna droga ne može ugušiti. Zbog toga sam se doveo u teško psihičko stanje i depresiju. Trebalo mi je puno vremena da uz pomoć dečkiju, Ivane, Jure, Gorana i psihologice Antonie izađem iz toga.

Kako sam sve u životu izgubio i iznevjerio, ostalo mi je samo vjerovati ovim ljudima ovdje. Danas sam dvije godine i sedam mjeseci u Zajednici i najstariji sam u Zajednici po komunskom stažu i prvi sam odgovorni u centru. Danas sam primjer dečkima da se svatko može promijeniti i biti drukčiji, ali je potrebno puno truda, borbe sa samim sobom i odricanja. Poniznost i dosljednost, ali ne bi ništa uspio bez ljudi koje sam već naveo. Danas imam i drukčji pogled na svijet. Svoju životnu priču sam pričao najviše za roditelje i one koji će to tek postati. Najvredniju stvar koju djetetu se može dati je ljubav. Za ljubav je potrebno puno odricanja i strpljenja. Danas jako dugo godina nakon što sam krivio cijeli svijet, roditelje, majku, sad shvaćam da je htjela za mene najbolje, ali tad ni sama nije znala kako. Sad sam u dobrim odnosima i s majkom i sestrama. Na kraju sam naučio da su roditelji i rodbina oni koji će uvijek ostati uz nas i iznova nam davati šanse. Majka mi često govori da u životu nije važno koliko puta padnemo, nego koliko se puta dignemo. Zajednica mi je stvarno puno pomogla u svemu, na kraju da budem onaj koji jesam. Da je život u Zajednici lagan, nije, ali život je pun odricanja, suočavanja sa samim sobom, svojim problemima i nedostacima, ali nema veće sreće nego navečer leći zadovoljan sa samim sobom i zahvaliti Bogu što je dao snage da se ponovno dignem. Isplati se! Kada izađem iz Zajednice sigurno je da me čeka sve ispočetka, ali ne gledam na sve to kao na problem već kao izazov. Ovaj put sam siguran da je to TO. Poštenje, čestitost, vjernost, ljubav i vjera u Boga je jedini ispravan put. Zna biti mirno more, zna biti puno valova i oluja, ali Bog je svjetionik koji nam uvijek pokazuje pravi put.

SVJETIONIK

Društvo i Zajednica

Trudim se ne odustajati...

Demijan M.

Zovem se Demjan imam 44 godine i dolazim iz Pule. Dvije godine sam korisnik terapijske zajednice Mondo Nuovo u Nuniću kraj Benkovca. U Zajednicu sam došao zbog problema s ovisnosti o opojnim drogama, alkoholu i tabletama. Boravak u Zajednici je jedna promjena tj.jedno novo buđenje.

Nažalost, kada si ovisnik zanima te samo jedna promjena i najvažnije je zadovoljiti svoju glad, ali ne s hranom, nego drogom, tabletama i alkoholom, ne birajući sredstva. Što, gdje, koliko? Sve se na to svodi! Sve ostale životne potrebe padaju u drugi plan i (ili) nemaju nikakvu važnost ili vrijednost.

U najkraćim crtama ovako bih opisao svoj život posljednjih dvadesetak godina. Odlučio sam promijeniti svoj stil života i otišao sam u komunu na liječenje i napokon reći NE ovisnosti. Nije to laka odluka ni za nijednog ovisnika pa tako ni za mene pa je moja sestra skupa sa nekoliko prijatelja potrošila ogromnu količinu volje, živaca i strpljenja te sam prvenstveno na njihov

nagovor prvo otišao u Zagreb u bolnicu Vrapče na detoksikaciju gdje sam proveo tri mjeseca. U Nunić sam otišao 15.09.2017. u jako lošem fizičkom i psihičkom stanju. Vodila me samo jedna misao:probaj, ne gubiš ništa. Znao sam da me čeka prvi period privikavanja na tu, za mene potpuno novu sredinu, a nije pomoglo niti što sam prema zajednicama (generalno) imao ogromne predrasude. Uspostavilo se da sam pogriješio jer mi se okruženje u zajednici Mondo Nuovo svidjelo od trenutka kada sam došao u Nunić. Dečki su mi od početka poklonili veliku količinu pažnje jer sam morao proći kroz apstinencijsku krizu tj.njene posljedice. Bio je to jako težak period za mene jer sam takve probleme rješavao na drugačiji način koji u Zajednici ne postoji. Stoga sam stisnuto zube, dao sam si ono malo snage što sam imao i krenuo u borbu sa samim sobom. Najviše me mučila nesanica kaoja je trajala nekakvih mjesec i pol dok nisam počeo pomalo spavati. Kako sam se s vremenom počeo osjećati bolje dane su mi prve odgovornosti te sam počeo osjećati zadovoljstvo što mogu raditi neke sitne poslove i biti normalan i funkcionalan. Svaki pomak na bolje, makar i najmanji davao bi mi snagu za dalje. Išao sam dan po dan. Odustajanje nije dolazilo u obzir te je bilo: novi život ili stara smrt! Moram napomenuti da sve ovo ne bi bilo moguće bez naše voditeljice Ivane, Jure, Gorana, Josipa i psihologice Antonie, dečkiju koji su me savjetovali, bodrili i bili uz mene kada je trebalo. Na Božić 2017/18 u gradu Civitavecchia upoznao sam našeg predsjednika Sandra. Sjećam se njegove prve riječi za mene: „ascolta!“ odnosno „slušaj“ i trudio sam se staviti u praksi sve ono što je meni govorio individualno i na sastancima s dečkima budući da ima ogromno iskustvo i karizmu. Znao sam i bio sam uvjeren da ne mogu ništa izgubiti, nego samo dobiti. Svaku večer prije spavanja bih razmišljao kako mi je protekao dan, a svaki novi dan je značio novu pobedu. Nakon dva mjeseca osjećao sam se puno bolje. Znao bi osjećati ogromnu količinu sreće i zadovoljstva što sam čist i što mi ne treba ništa da bih se dobro osjećao. Taj osjećaj da sam slobodan je za mene bio od neprocijenjive vrijednosti jer je bio priordan, ali je bio i malo nepoznat jer sam prije sve osjećaje pokrivao uzimajući opojna sredstva i alkohol. To i nisu bili moji realni osjećaji budući da sam one prave osjećaje „ubijao“ drogom i alkoholom.

Promijeniti stare životne navike tj.stil života nije lako. Potrebna je velika količina volje, truda, žrtve i puno više strpljenja što meni, a možda i svakom ovisniku kronično fali jer sam si svoje želje uvijek ispunjavao ili su mi ih uvijek drugi ispunjavali kao npr. moji roditelji.

...Zajednica za mene znači jedna velika promjena, a promjena je osjećaj. Puno osjećaja! Otkrio sam kako puno novih stvari o sebi, što mi čini loše, što mi čini dobro i zavolio sve što radim za sebe i druge. Naučio sam cijeniti male stvari i uživati u njima. Kroz svoje vrline danas učim pobjeđivati svoje mane, trudim se ne odustajati i biti uporan...

Važno je reći da nisam bio opterećen vremenom iako sam imao trenutke kad bih tonuo zbog svojih misli jer sam u tim trenucima svoje „promjene“ osjećao ogromnu količinu krivnje zbog onoga što sam ostavio iza sebe i koliko ljudi sam kroz svoju ovisnost povrijedio. To bih nazvao svojim ispitom savjesti jer su mi počele izlaziti emocije i osjećaji koji u pravilu dođu kad se tijelo očisti. Kroz dan bi znao osjetiti sreću, tugu, depresiju, euforiju, strah te sam bio potpuno smušen i zbumjen. Znao sam u 24 sata prevrtiti sjećanja i događaje iz cijelog života. Nakon nekog perioda sam se uspio dovesti u red i to kad sam prihvatio samog sebe-konačno i onoga što jesam. Počeo sam polako raditi na sebi i svojim poteškoćama i slabostima. U Zajednici sve počinje i završava na odgovornosti i međuljudskim odnosima. Kroz odgovornost sam povratio dozu samopouzdanja i samopoštivanja koje sam izgubio kroz ovisnost. S vremenom sam uspio doći do toga da ukazujem i drugim dečkima na pogreške i uvijek sam se trudio pronaći kompromis ili zajednički dogovor. Trebalо mi je jako puno da prihvatom Zajednicu kao svoj privremeni dom, jednostavno kako su odgovornosti rasle postepeno sam shvaćao suštinu i dubinu sve ga što radim i uz pomoć drugih dečkiju (kroz odnose) otkrivati samoga sebe, a time i druge. Sve to me je „natjeralo“ da uđem u dubinu svoje problematike i osobnosti, a na tome radim još i danas. Naša ovisnička problematika nije toliko kompleksna koliko naši karakteri koji se ne mijenjaju i iz toga sam naučio jako puno pa sam kroz vrijeme naučio modificirati svoje postupke i reakcije u određenim situacijama. Sada, nakon dvije godine mogu reći da nisam još pobijedio sve svoje strahove i nesigurnosti, ali puno više cijenim samog sebe i ne bježim od problema nego se suočavam s njima i stekao sam radne navike i shvatio što znači težina odgovornosti koja me potiče da se vrijedi boriti i pobjeđivati samog sebe svakodnevno. Zajednica za mene znači jedna velika promjena, a promjena je osjećaj. Puno osjećaja! Otkrio sam kako puno novih stvari o sebi, što mi čini loše, što mi čini dobro i zavolio sve što radim za sebe i druge. Naučio sam cijeniti male stvari i uživati u njima. Kroz svoje vrline danas učim pobjeđivati svoje mane, trudim se ne odustajati i biti uporan. Počeo sam planirati vanjski život nakon Zajednice. Najljepše osjećaje otkrio sam u blizini djece naše voditeljice Ivane i težiti ću jednog dana da imam svoju djecu i obitelj. Naš centar u Nuniću sam nazvao „malim mjestom za velike promjene“. To je na neki način moj drugi dom u kojem sam ponovno rođen i sada živim jedan drugačiji novi život u kojem pamtim dane, ljude i događaje, a manje vrijeme. Boravkom u njemu shvatio sam da ne mogu promjeniti druge nego samo sebe te da sam granica sebi samom i da je kroz trud moguće doći do cilja. Velika je mi je želja da u posljednjoj godini svog boravka pomognem dečkima koji dođu i dati im šansu da si dovedu život u red na način kako se meni pomoglo da ponovno pronađem sebe, upoznam neke nove (stare) životne vrijednosti i da tako sa završetkom moga boravka u Zajednici i svega što sam u njoj prošao, naučio i otkrio o sebi (i drugima) polako kročim u vanjski život spreman na nove pobjede.

Hvala Mondo Nuovo!

Dijete kao dar Božji

Ana Balen

U sklopu projekta „Pozitivna mama, pozitivan tata!“ u Benkovcu su se održavale radionice za roditelje terapijske zajednice Mondo Nuovo koje vodila psihologica Antonia Ražnjević. Navedeni projekt se u gradu Benkovcu provodi već tri godine.

Odlučila sam polaziti radionice jer kada se već nudi nešto dobro, zašto ne uzeti? Postoje raznorazne škole, raznorazna zanimanja, za njih se školujemo i učimo kako postati to što želimo, npr. škola za trgovce, keramičare, vozače, hotelijere, učitelje, grafičare, da ne nabrajam, no zanimanje roditelj i škola za roditelje ne postoji. A danas svatko, ali baš svatko može biti roditelj, nimalo lako zvanje i zanimanje. To dijete što ga dobiješ kao dar Božji, trebalo bi znati odgojiti što je

najteži dio roditeljstva. Ove radionice doprinijele su mome znanju i poimanju roditeljstva.

Četvrtkom popodne, 12 tjedana zaredom, sastajali smo se sa našom divnom psihologicom. Tamo smo svašta naučili i revno smo skupljali sva znanja i primjenjivali ih na našoj djeci. Prve sate smo upoznavali sa pozitivnim roditeljstvom, učili komunicirati s djetetom, stilove roditeljstva i kojem stilu roditeljstva pripadamo. Kasnije smo prešli na teže teme: disciplina i kažnjavanje djeteta i primjena istoga na našoj djeci, praktični savjeti i upadanje u zamke odgoja, kako riješiti sukob s djecom, razvijanje samopoštovanja kod djeteta, emocionalni razvoj djeteta, roditeljski ciljevi i psihološke potrebe djeteta, roditeljstvo kao timski rad mame i tate jednako, stres roditeljske uloge, i na samom kraju dvije teške teme: utjecaj medija na djecu, te kako zaštитiti dijete od ovisnosti. Na radionicama nam je bilo lijepo, opušteno, razgovarali smo o vlastitim problemima i rješavanjima istih. Nerijetko su s nama bila i naša djeca koja su uz to što smo mi učili biti roditelji i oni učili kako biti dobra djeca svojim roditeljima.

Uz znanja koja smo dobili iz ovog projekta dobili smo i kino ulaznice za nekoliko puta otići u kino sa svojom obitelji, što smo i učinili. Zadovoljstvo je bilo veliko. Također smo dobili dva mjeseca ulaznicu za bazen na Višnjiku gdje smo svaku drugu večer odlazili na plivanje. Tomu smo se veselili svi, a najviše djeca. Neki roditelji su išli i u teratanu.

Kao šećer na kraju svi polaznici radionica sa svojim obiteljima išli su na zajednički izlet u Smiljan i Gospic. Tamo smo se družili, igrali, razmjenjivali iskustva, dobro se zabavili cijeli dan.

Radujem se ponovnim radionicama i iduće godine!

"Pozitivna mama, pozitivan tata"

Manuela Žilić Delija

Biti majka za mene je najljepša i najvažnija, ali i najteža uloga u životu. Majka sam troje djece, curice (6 godina) i dva dječaka (4 i 1 godina), svatko od njih je drugačiji sa razlicitim manama i vrlinama, ali jedno im je zajednicko trebaju mamu samo za sebe, cijelu i 100% posvećenu njima. Kako biti dobar roditelj uči se iz dana u dan, a u tome često trebamo pomoći trećim osobama, prijateljice, bake, sestre, učiteljice, psihologa..., zbog toga, kada sam saznala od sestre za radionicu zajednice Mondo Novo činilo mi se kao odlična ideja za spojiti ugodno s korisnim i odlučila sam sudjelovati.

Program radionice pozitivnog roditeljstva „Pozitivna mama, pozitivan tata“, koji se sastojao od 12 tema vezanih za odgoj djece i nagrada za roditelje i djecu jednostavno me oduševio. Radionice su se održavale svaki tjedan od 18.10.2018. do 10.01.2019. u prostorijama zajednice Mondo Novo u Zadru, našu radionicu je činila grupa od 7 članova (Bernardica, Sonja, Marija, Veronika, Danijela, Anita i ja, nadam se da nisam nekog zaboravila) i voditeljica Antonia. Iako sam mislila da zbog obveza oko djece neću stići prisustvovati na svim radionicama, teme su bile toliko privlačne i korisne da nisam željela propustiti niti jedno druženje. Svaka od 12 tema bila je dobro osmišljena, čuli smo stručno mišljenje, savjete, rješavali testove i kvizove, crtale pa čak i glumile što je bilo iznimno zanimljivo. Na radionicama je uvijek vladala ugodna, domaća, atmosfera. Izmjena razmišljanja, prepričavanja stvarnih obiteljskih događaja i ženske čakule činile su radionicu mjestom na koje sam jedva čekala svaki četvrtak doći. Na zadnjem našem druženju uručene su nam Diplome o uspješno završenom programu radionice, a u buduće služit će mi kao podsjetnik na jedno lijepo iskustvo i druženje.

Najviše veselja za moju obitelj donijele su nagrade, teretana za roditelje, bazen za cijelu obitelj, kino ulaznice za cijelu obitelj i izlet. Mi smo koristili sve nagrade i sve nam se svidjelo jer je cijela obitelj mogla uživati u zajedničkom druženju. Ja sam najviše koristila teretanu u koju sam odlazila više puta tjedno, bila je mjesto za opuštanje i rješavanje stresa, a i pomoći za uspješno mršavljenje. Mojoj curici se najviše svidio bazen, žao mi je što je nisam stigla voditi koliko je htjela jer je stvarno uživala, a sin obožava gledati crtane u kinu.

Nas četvero, osim najmlađeg sina otišli smo 02.06.2019. na organizirani izlet u Smiljan, Memorijalni centar „Nikola Tesla“. Izlet je bio lijepo osmišljen i prikladan za djecu što je najvažnije, prvo smo imali obilazak memorijalnog centra uz vodiča, a nakon toga zajednički ručak za sve i slobodno vrijeme za kavu, a djeca za igru, ova nagrada je najviše oduševila mog supruga.

Iako je jako teško izići iz svoje rutine i nekih dosadašnjih loših odgojnih metoda nastojim primjeniti neke savjete koje sam zapamtila na radionicama i dobivam pozitivan odgovor kod svoje djece. Recimo, trudim se biti aktivni slušatelj djece, koristim sve više „ja“ poruke, hvalim ih za svaku dobro napravljenu radnju, drugačije postavljam granice, one su sad jasne i konkretnе, znam kako pomoći svom četverogodišnjaku da iskaže ljutnju, pazim da odgojne metode mene i mog supruga budu usklađene, nastojim provoditi svakodnevne aktivnosti u borbi protiv stresa, budući on ima jako loš utjecaj na mene i moju obitelj.

Cilj radionice nije bio da budem savršena mama, to moja djeca ni ne trebaju, trebam biti pozitivna mama i moja djeca bit će sretna, zadovoljna i ispunjena. Ovim putem zahvaljujem svima koji su mi omogućili ovo korisno i zabavno druženje, hvala, hvala, hvala...

SVJETIONIK

Život u Zajednici

Dnevnići...

Isječci iz svakodnevnoga života Zajednice. Na stranicama dnevnika koje dečki pišu svakoga dana iznose svoje osjećaje, strahove, probleme, želje i sve one stvari koje svakodnevno žive i proživljavaju.

Sparina je bila velika i fjaka popodne. Svakodnevno mi govore momci da bi bilo dobro da budem što više ode i da to odradim kako triba. Volija bi odraditi program, ali što bude reka san sebi bar dvi godine, to mi sad izgleda puno. Svjestan sam da će sve proći i ne sekiran se zbog toga. Za sad mi je dobro čak i bomba.

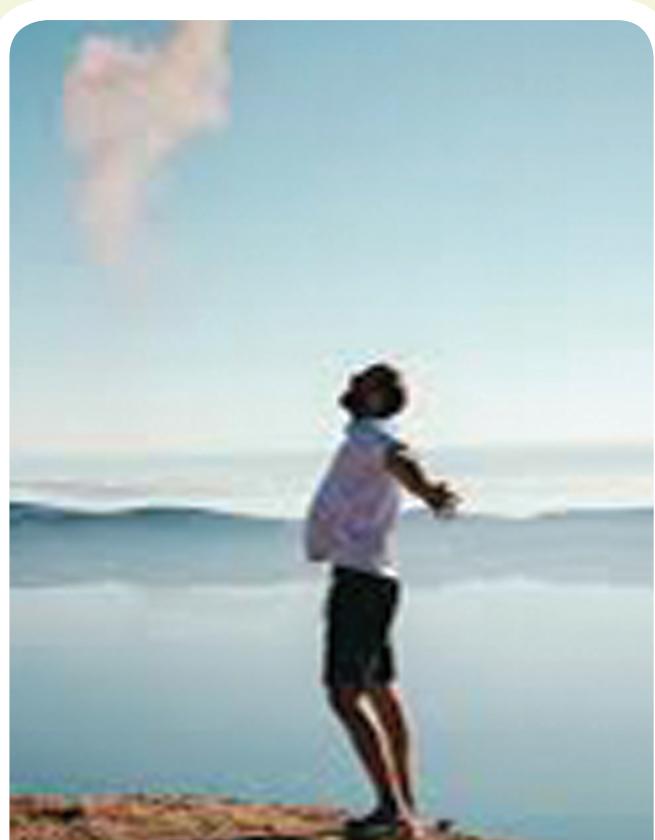
Antonio, 08.08.2019

Žao mi je što je Miljac otišao i to iskreno. Po meni je trebao ostati i na tome raditi i dopustiti da mu se slomi njegov ego. Iskreno mi je žao da u nekim trenucima nisam imao dovoljno srca da imam više razumijevanja prema njemu, ne mogu reći da ga nisam volio, ali teško mi je nekada bilo da se ponizim. Moram raditi na sebi i to odlučno.

Danijel, 29.08.2019

Danas sam bio ljut na sebe, nisam niti htio tatu čuti kad je Juru tražio da popričam, ja sam rekao neću. Htio bih mu se ispričati jer mi je stvarno žao. Cijeli dan mislim na njega jer kad smo drugi put zvali mama je rekla da tata plače sa strane. Htio bih ga nazvati i ispričati se, ali ne znam što da mu kažem. Razmišljam cijeli dan o tome. Danas se stvarno loše osjećam i stvarno bih se htio čim prije početi bolje ponašati i srediti da postanem normalna i stvarna osoba.

Filip, 06.08.2019

Kako mi je zajednica pomogla da postanem bolji roditelj

Marko K.

Zovem se Marko i prošlo je 6 godina od kada sam izašao iz Zajednice. Često se sjetim dana kada sam bio u Zajednici i bilo je svega. Lijepih i teških trenutaka, ali najviše je lijepih uspomena. Uspomena na život koji je bio totalna suprotnost od onoga što sam živio vani prije Zajednice. Kada sam došao u Zajednicu, kao i većina drugih nisam shvaćao sva ta pravila, sve navike koje mi je Zajednica „pokušavala usaditi“. Na početku nije bilo lako, najviše iz razloga jer još nisam ni bio odlučio da bih želio promjenu u životu. To mi je otežavalo moj put u Zajednici sve do trenutka kada sam odlučio da želim promijeniti svoj život. Sve te dotadašnje odgovornosti i poslovi su postali lakši, imao sam volje i želje stvarno promijeniti svoje razmišljanje. Kako jedno životno načelo Zajednice kaže „sve što radiš ovdje pronaći ćeš kasnije vani“, sada sam se u ovih šest godina uvjerojao da je tako. Brzo po izlasku iz Zajednice sam upoznao Sandru i odmah smo se „našli“, ona do tada nije imala nikakvih kontakta sa svijetom droge, no bez obzira na to nikada nije to osuđivala ili gledala to kao neku prepreku. Ubrzo nakon toga smo se vjenčali i dobili kćer Tijanu. Tijana je sad već cura, prošla je 4 godine, a ima i mlađu sekuru Kaju od 1 i pol godine. Kada sam dobio Tijanu moj svijet se promijenio. Vjerujem da je to jednostavno prirodno da kada postanemo roditelji nešto se u nama probudi. Prije toga nikada nisam znao „komunicirati“ sa djecom. Noćna mora bi mi bila kada bi me netko zamolio da mu pričuvam dijete, koje još k tome ni ne priča. Sada se „rastopim“ svaki puta na dječji osmijeh ili neku gestu koju samo djeca mogu napraviti. Odrastajući uz moju djecu (često od njih naučim nešto), vidim da je ono životno načelo koje sam naveo u potpunosti takvo. Imamo sreće da smo i Sandra i ja zahvaljujući našim poslovima većinu vremena kod kuće, pa smo kao obitelj praktički stalno zajedno i mislim da se to vidi i na našim kćerkama. Sigurno je i do karaktera djeteta jer Tijana je „kao mali anđeo“, a Kaja je u najmanju ruku malo življe dijete, ali uglavnom su jako dobre. Vidim da sam u Zajednici usvojio puno dobrih stvari jer često u raznim situacijama gdje treba znati kako reagirati sa djecom vidim kao preslikan neki događaj iz Zajednice.

Dogodi se da ponekad i izgubim živce i ne reagiram dobro, ali uvjek se vratim na to, pokušam popraviti i reagirati bolje. Vidim razliku u mojojem odnosu sa djecom i općenito funkcioniranje moje obitelji s obzirom na neke druge ljude koje pozajem. Nama novci nisu najbitnija stvar u životu, ne trčimo za zaradom i ne bih mogao radi novca žrtvovati svoje vrijeme sa njima. Trudim se posvetiti djeci u bitnim stvarima, sa starijom pošto priča je sve lakše i može nam reći i što osjeća ili ju muči, a mlađa kćer polako kopira sve od starije. Sada se često sjetim kako nam je Sandro govorio da su osjećaji najbitniji. Tijana sada već svjesno pokazuje osjećaje i nema ljepšega od iskrenog zagrljaja i djetetove sreće. U odnosu s njima je najvažnije strpljenje, strpljenje za objasniti stvari iznad svega primjerom i dosljednost u tome.

Supruga i ja imamo lijep odnos, stvarno je najbolja mama i uvjek podržavamo jedno drugo u odgoju djece. Nikada nismo išli linijom manjeg otpora, npr. one ne znaju otvoriti video na you tube-u jer im nismo tako htjeli skraćivati vrijeme. Sigurno nam je lakše pošto smo sa njima kod kuće i imamo vremena zajedno raditi stvari.

Sve u svemu, sve ono dobro što sam naučio u zajednici mi danas pomaže da budem bolji roditelj. Siguran sam da bez zajednice (čak i da se nikada nisam drogirao), nikada ne bih imao razumijevanja za neke stvari, ne bih znao saslušati drugog i ne bih znao koliko su osjećaji važni. Sada sve to živim sa mojom obitelji i zahvalan sam da se ta promjena dogodila u meni i da sam imao sreće da kraj sebe imam predivnu ženu koja me podržava i potiče u svemu što radimo.

SVJETIONIK

Život i Zajednica

Ovisnost i obiteljska povijest

Adriano Segatori
psihijatar, psihoterapeut

Pojedinac koji zbog karakteristika svog psihosocijalnog okruženja ima veću vjerojatnost razviti ovisnost o drogama, s izraženim impulzom za smrću, oduvijek je postojao: pedesetih je ugrožavao svoj život za volanom u ludim utrkama i često smrtonosnim situacijama u automobilu ili na motociklu: ili, u generaciji koja nam je prethodila, doveo je do razornog fenomena terorizma...

Današnji ovisnik o drogama nalazi se u posebno nesretnim okolnostima: prije svega susreo je na svom putu dijaboličke molekule, mnogo agresivnije i smrtonosnije od prethodnih; kao drugo može lako prikriti svoj problem na društveno prihvatljiv način; i na kraju, kriza obiteljskih vrijednosti znatno otežava prilagođavanje vlastitoj ulozi i funkcionalnoj kontroli nelagode.

Kroz individualne i grupne razgovore može se potaknuti osobu da postane svjesna vlastite situacije i potrebe za

pomoći: ovisnik koji traži pomoć nalazi se u naprednoj dimenziji s obzirom da pokušava zaustaviti zlo u sebi, opaža opasnost i došao je do zaključka da ne može biti slobode u prisutnosti prisilne potrebe kao što je droga. Jedan od problema koji je najviše podložan pojavama poricanja, uklanjanja ili deformacije nesumnjivo je problem ovisnosti u odnosu na obiteljske odnose tijekom adolescencije. Istodobno ta dramatična stvarnost nosi sa sobom veliku patnju za ovisnika, kao i za njegovu obitelj.

Patnja koja je i simptom i uzrok jednog oblika psihosocijalne "bolesti" - slučajevi "dvostrukе dijagnoze" sve su rašireniji, u takvim slučajevima na ovisnost se vežu psihijatrijski poremećaji, primarni ili sekundarni, koje je potrebno razumjeti i razriješiti. To je dijagnoza koja općenito izaziva određena neslaganja upravo kod samih ovisnika, koji su, zbog ogromnog osjećaja svemoći koji karakterizira njihovu strukturu ličnosti i sprječava ih da uvide stvarnu opasnost povezanu s uporabom droga, skloni prikriti snažnu, prisilnu i nesvjesnu potrebu s tvrdnjom o drugačijem, herojskom životu, odvojenom s prezirom od bazičnosti obiteljske svakodnevice.

Ti pojedinci imaju stvarnu potrebu za drogom. Droga im je potrebna jer prolazno smiruje veliku tjeskobu i nepodnošljiv unutarnji sukob koji ih uznemiruje. No ovisnost o drogama ne može se smatrati sindromom sama po sebi: to je simptom situacije visokog psihološkog i socijalnog sukoba u obitelji. I sam ovisnik o drogama ne radi ništa drugo osim nesvjesnog i katastrofalnog pokušaja samo-terapije, koji mu s jedne strane još uvijek omogućuje život, a s druge strane održava nepromijenjenim njegovo patološko stanje nelagode i sukoba. Stoga, ne može se doći do rješenja bez procesa razvijanja svjesnosti dubokih sukoba koji pokreću fenomene „žudnje“, kompulzivne želje uz gubitak kontrole, što na patogenetskoj razini, objašnjava veliku učestalost recidiva.

...Stanje ovisnosti o drogama često uzrokuje sukobe unutar obitelji i vodi do dubokih i bolnih osjećaja krivnje, posebno kod roditelja. No iskustvo u grupnim susretima s korisnicima i s njihovim obiteljima uči nas da je konfliktna priča koja potiče situaciju ovisnosti kod pojedinog člana obitelji često počela generacijama unatrag samo što se kod drugih članova obitelji manifestirala na druge načine...

Na grupnim sastancima koji se gotovo svakodnevno održavaju u Zajednici korisnici razgovaraju i konfrontiraju se pod vodstvom operatera i psihologa. Tijekom tako angažirane i duboke interakcije laži, manipulacije, kamuflaže, racionalizacije progresivno ustupaju mjesto afirmacijama koje su postupno iskrenije i bliže onome što se zapravo nalazi u najbogatijem i autentičnjem dijelu njihove osobnosti, uspijevajući prevladati jaz između onoga što osoba živi s psihičkog i emocionalnog stajališta i onoga što osjeća da živi i govori...

Stanje ovisnosti o drogama često uzrokuje sukobe unutar obitelji i vodi do dubokih i bolnih osjećaja krivnje, posebno kod roditelja. No iskustvo u grupnim susretima s korisnicima i s njihovim obiteljima uči nas da je konfliktna priča koja potiče situaciju ovisnosti kod pojedinog člana obitelji često počela generacijama unatrag samo što se kod drugih članova obitelji manifestirala

na druge načine (ozbiljne somatske bolesti, emocijonalni ili radni neuspjesi, opasna ili devijantna socijalna ponašanja, itd.), te u sadašnjem vremenu ista ta transgeneracijska trauma stječe stigmu ovisnosti. Često, koristeći tu dragocjenu metodiku koja uključuje obiteljsku povijest, mladi ovisnik ima priliku prepoznati, u epizodama koje su utjecale na generacije koje su mu prethodile, isto tlo prekriveno smrtnim nagonom koji ga razlikuje. Jasna percepcija traumatičnih događaja koji se odvijaju tijekom generacija lišava ovisnost onog gorućeg osjećaj nepopravljivosti, zastrašujuće neobičnosti, dijabolizma...

Ova "provjera" stvarnosti, ukoliko se provede unutar obitelji, donijet će veliko olakšanje u prvom redu jer stvara percepciju da se radi o traumatičnim činjenicama koje se ponavljaju u različitim oblicima, odbacuje umjetnu dramu bolnog osjećaja vanjštine i neshvatljivosti onoga što se događa i predstavlja prvu potvrdu prisnosti ovisnika i njegove obitelji. To je prvi važan korak: svjesnost da slučaj ovisnosti nije prvi događaj koji je uzdrmao retroaktivnu idealizaciju svake obiteljske povijesti. Na taj način mlađa osoba oslobođa se ozbiljnog tereta otuđenja zbog kojeg se osjeća poput čudovišta bez korijena. Ukoliko ovaj proces započne i održi se na vrijeme, istodobno radeći sa ovisnikom i sa njegovom obitelji, s vremenom će zajedničkom introspekcijom i progresivnom neutralizacijom nesvjesnog sukoba koji potiče ovisnost, ovisnik imati priliku otkriti da je bolna ambivalencija koja ga gura da se boriti protiv roditelja i cijelog svijeta samo još jedan odgovor koji pišu glumci, nesvjesni jednog scenarija prikaza i emocija koji ima daleko porijeklo. Pridavanje važnosti ovoj dalekoj, traumatičnoj prošlosti jedini je način koji imamo da je učinimo bezopasnom. I to trajno.

Zajednica Mondo Nuovo
Kardumi Varoš 12a, Nunić, 22305 Kistanje
Tel: 022 - 785 8580
Mob: 098 - 610 609 ; 099 - 599 7638
Web : www.cmn.hr
e-mail: zajednica.nunic@gmail.hr

SAVJETOVALIŠTA:

ZADAR: Josipa Jovića 1, Tel/Fax: 023 - 311 623
098 - 610 609 ; 099 - 599 7638

RIJEKA: Kresnikova 15, Tel: 098 - 610 609

ZAGREB: Maksimirска 12, župa Sv.Jeronima
Tel: 098 - 967 2229

BENKOVAC: Petra Zoranića 5A
(prostorije Crvenog križa)
Tel: 098 - 610 609 ; 099 599 7638